

εσώρευσεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεκέντρωσε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς ὀγδοήκοντα ἐπτανήσιους πληρεξουσίου». Καὶ ὀλίγον ἔτι κατωτέρω, ὅτι «ὁ Κουμουνοῦρος ἐδέχθη τὰς ἰδέας τοῦ Σπόννεκ, παραλαβὼν ὡς ἀντάλλαγμα ὄλους τοὺς ἐπτανήσιους πληρεξουσίου, διὰ τῶν ὁποίων παρουσιάσθη ὡς ἀρχηγὸς μεγάλου συντηρητικοῦ νόμματος».

Χάριν ἀκριβείας, σὰς γίνεται γνωστὸν ὅτι, ἐκ τῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων (ὄχι ὀγδοήκοντα) ἐξ Ἐπτανήσου πληρεξουσίων, τινὲς δὲν ἀπετέλουν μέρος τοῦ γενομένου συνασπισμοῦ, καὶ ἰδίως οἱ ἐκ Κεφαλληνίας: Γεράσιμος Διβαδάς, Ἰωσήφ Μομφερράτος, Ἰωάννης Καπελέτος, Γεώργιος Ἰακωβάτος, Χαράλαμπος Ἰακωβάτος, Νέστωρ Σολομός καὶ Ἐπαμεινώνδας Μεταξᾶς. Οὗτοι, ὅπως ἀνεξάρτητον πορείαν ἀκολουθοῦντες, ἦσαν εἰς ἄκραν διάστασιν πρὸς τοὺς συνησπισμένους ἄλλους πληρεξουσίου, ἕως ἐβδομήκοντα περίπου ἀριθμουμένους, καὶ ἀπετέλουν μέρος τῆς ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ἀντιπολιτευομένης μειονότητος, μεθ' ἧς ἐπὶ τέλους καὶ ἀπεχώρησαν, κατόπιν διαμαρτυρήσεως.

Αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβὴς ἐπὶ τῶν τότε πραγμάτων ἀλήθεια, τῆς ὁποίας ἄλλως ἢ ἐξακριβώσις εἶνε εὐχερστάτη, ἂν ὄχι δι' ἄλλης πληροφορίας, δι' ἀπλῆς καὶ μόνης παρατηρήσεως τῶν τότε πρακτικῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Δέξασθε κτλ.

Εἶς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ κακομοίρης ὁ Γιάννης εἶναι στρατιώτης ἴσα μ' ἐκεῖ ἀπάνου.

Εἶς τὴν καθησὶά του μπορεῖ νὰ φάγη ἕνα ἀρνί.

Τί νὰ σοῦ κάμη λοιπὸν τὸ σιτηρέσιον; Τοῦρχειται γιὰ μιὰ μπουκουνιά.

Ὁ Γιάννης ἀποφασίζει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν λοχαγὸν του, νὰ κάμη τὰ παράπονά του.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς τὴν γραμμὴν ἦτο καὶ ἕνα κοντούτσικο στρατιωτάκι.

— Κύριε Λοχαγέ, κλπ. δὲν μὲ φθάνει.

— Αὐτὸ εἶναι κεκανονισμένο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Λοχαγός.

Καὶ ὁ Γιάννης ξεπετῶν τὸν κοντὸν στρατιώτην μὲ τὸ χέρι του, καὶ οἰονεὶ ξιφουλκῶν μὲ τὸ χέρι του, ἐρωτᾷ ἡρωϊκῶς.

— Μὲ κάνεις λοιπὸν, κύριε λοχαγέ, τοῦ λέγει, ἴσα μ' αὐτῇ τῇ μούμια;

Ἄλλος Γιάννης, στρατιώτης καὶ αὐτὸς τοῦ μηχανικοῦ. Τοῦ εἶπαν, ἅμα ἀκουσθῇ πυρκαϊά, νὰ πυροβολήσῃ ἅπαξ. Πυρκαϊά ἤκουσθη καὶ ὁ Γιάννης ἤρχισε νὰ πυροβολῇ ἀδιακόπως.

— Βρὲ τί κάνεις, τοῦ λέγει ὁ Λοχίας του.

— Στάσου, κύρ Λοχία, καὶ ἔχω ἄλλα εἰκοσιπέντε φουτέκια, νὰ τὰ τελειώσω κι' αὐτά, κι' ἀπὲ μὲ μιλάς.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

— Πῶς, ἀγαπητέ μου, ψάλλεις;

— Καὶ διατί, παρακαλῶ, νὰ μὴ ψάλλω;

— Λοιπὸν δὲν εἶσαι λυπημένος;

— Καὶ διατί νὰ ἦμαι λυπημένος;

— Μὰ δὲν ἀπέθανεν ἡ σύζυγός σου;

— Κ' ἂν ἀπέθανεν;

— Δὲν τὴν ἠγάπας λοιπὸν;

— Ναὶ τὴν ἠγάπων, ἀλλὰ δὲν ἐκέρδιζα ἄρκετὰ διὰ δύο, καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπῶ καὶ τὸ καλὸ φαγὶ καὶ τὸ καλὸ κρασί.

— Εἶσαι λοιπὸν ἐγωῖστής;

— Ποσῶς, ἀλλὰ μισῶ τὴν ἀθλιότητα.

— Ὁ ἔρωσ ἀναπληροῖ τὰ πάντα.

— Μάλιστα, διὰ τοὺς πλοῦσιους.

— Καὶ ὅμως ἡ καρδιά;

— Δὲν ἔχω τὰ μέσα διὰ νὰ ἔχω καρδίαν.

— Καὶ ἂν ἦσο πλούσιος, δὲν θὰ εἶχες πάλιν τὸν καιρὸν ἴσως νὰ ἔχῃς καρδίαν.

Πόσοι ἄνθρωποι καταγίνονται νὰ ζοῦν πτωχοὶ διὰ νὰ ἀποθάνουν πλούσιοι!

Μέγας τις αἰδοῦς ἔλεγεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ καλλιτέχνης πρέπει ἀνα ἠξέυρη νὰ ζῆ πλούσιος καὶ νὰ ἀποθάνῃ πτωχός». Τοῦτο συμφωνεῖ καλλίτερον μὲ τὴν αντιλογιστικὴν φύσιν τῶν ἀληθῶν καλλιτεχνῶν καὶ συμβιβάζεται μὲ τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, αἵτινες συνειθίζουσι νὰ μετρώσι τὴν εὐφύιαν μὲ τὸν πῆχυν τῆς ἀθλιότητος.

Ὅπως αἱ γαλαῖ, καὶ αἱ γυναῖκες τσουγκρανίζουσι πολ- λάκις τὴν χεῖρα, ἢ ὁποία τὰς θωπεύει. Ἐὰν ἡ χεῖρ αὕτη τὰς δυσαρεστῆ, γαλαῖ καὶ γυναῖκες ἔχουσι δίκαιον.

Ὁ πλούσιος ἂν ἤθελε καὶ ὁ πτωχός ἂν ἠμποροῦσε. . .

Μία μωρία λεγομένη κρυφίως εἰς τὸ οὖς τῶν γυναικῶν τὰς εὐχαριστεῖ πολλάκις πλειότερον ἢ τὸ οὐσιωδέστερον πρᾶγμα λεγόμενον μεγαλοφῶνας.

Καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους καθὼς τὸ βαλάντιον, καὶ μίαν ἡμέραν ἐξαφνα παρατηρεῖ τις ὅτι ἐξώδευ- σεν ὅλον καὶ περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δανείζηται ἀπὸ τοὺς ἄλλους. . . ἐκτὸς πλέον ἂν ἦνε μεγαλοφῶνης.

Μαρτενγκῶ.